

во и си бръщолевихме на вѣтрѣтъ само. Като наситихме глѣданието си въ топовнитѣ гърмежи, отправихме се за Бадешлика и тамъ посѣдѣхме та почакахме доста, дано да се зададе войска и да се поуспокоимъ душевно; но слухѣтъ за дохожданието ѝ си остана слухъ и въ устата и сърцата на хората като поговорка, че днесъ ще дойде, утрѣ ще дойде, дордѣ се разби градѣтъ: Наситенъ да стоя на едно мѣсто, оставихъ двамата си другари и се отправихъ за къмъ Хакарджа, за да се науча тамъ какъ отива бойтъ, и на чия страна клони побѣдата. Пристигамъ тамъ, виждамъ много навалица, всички села се исприбрахъ въ градѣтъ, хора мъже и жени, на всѣкадѣ изъ улицитѣ, нѣможеше да се размине човѣкъ, отидохъ въ единъ български дюклянъ, распитахъ какъ се говори тука за боя нѣкоя отъ насѣдалитѣ хора, разказахъ ми: че спонцитѣ топове били, гдѣто Генералъ Гурко разбилъ турцитѣ въ Н. Загора и се отправилъ за насамъ; та на пжти си срѣщналъ турска войска, която искала да припрѣче пжта му; щото сега, се обиди и постоянно се биятъ още съ турцитѣ въ Джуралийската Кория, нѣщо далечъ на истокъ 3—3¹/₂ часа и нѣма още нищо за страхованне. Макаръ и да не вѣрвахъ въ себе си за тая вѣсть както и за побѣдата на руситѣ и българскитѣ опълченци; но нѣмаше що да сторж, задоволихъ се отчасти отъ това извѣстие. Оттамъ ставамъ и се отправихъ къмъ дома; но изъ пжтитѣ се срѣщихъ съ Диня Петровъ Мъника, настоятелтъ и поддържателтъ ми въ Карабурунското училище, който ме покани да идемъ на мѣстото, гдѣто той се е остановилъ и се отправихме къмъ Еврейската махла, до която на западъ отъ нея бѣше българската — Хаджи Колева чухмя въ самото и зачало. Влѣзохме въ къщи, тамъ бѣше Г-жа та му съ двѣтъ си момиченца Русска и Вълка, а Нейка, Петра, Гая и малкий Донча ги нѣмаше. Пихме по едно кафе и почнахме разговорѣтъ. Учителю! ми каза той: работата е много опасна, откакъ избѣгнахме два пжти ходихъ въ Карабурунъ, гдѣто заровихме Драга Говедарена въ черковата, когото убихъ двама трима души турски цигане. Той бѣше сръбналь отъ